

Μητροπολίτης Ιλαρίωνας: η τύχη της τσαρικής οικογένειας δεν χωρίζεται από την τύχη όλου του Ρωσικού λαού

[gallery]

Την ημέρα μνήμης της Αγίας Τσαρικής Οικογένειας, στις 17 Ιουλίου 2011, ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας τέλεσε Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό της Παναγίας «Πάντων θλιβομένων η χαρά» της Μόσχας.

Μετά το πέρας της Θείας Συνάξεως ο Σεβασμιώτατος κ. Ιλαρίωνας κήρυξε το θείο λόγο όπου αναφέρθηκε στο γεγονός της ημέρας, δηλαδή την μαρτυρική πορεία της οικογένειας του τελευταίου τσάρου της Ρωσίας Νικολάου Ρωμανώφ.

«Όταν στοχαζόμαστε την τύχη του τελευταίου Ρώσου τσάρου και της οικογένειάς του, βλέπουμε ότι εξ αρχής αυτός ο άνθρωπος και οι άνθρωποι με τους οποίους συνδεόταν, σαν να προορίζονταν για να θυσιασθούν ως αμνοί επί σφαγής. Ο διάδοχος του αυτοκρατορικού θρόνου κληρονόμισε την εξουσία, δεν την έλαβε όπως σήμερα ως αποτέλεσμα των εκλογικών αγώνων, και όχι ως βραβείο για κάποιες εξαιρετικές πράξεις, αλλά απλά επειδή ήταν πρωτότοκος υιός του αυτοκράτορα και αφού εχρίσθη τσάρος έλαβε με αυτόν τον τρόπο την ευλογία του Θεού για να κυβερνήσει τη χώρα.

Εποχή την οποία ανέλαβε τα ηνία της Ρωσικής αυτοκρατορίας ο αυτοκράτωρ Νικόλαος του Αλεξάνδρου ήταν εξαιρετικά δύσκολη: ο λαός και οι διανοούμενοι συνταράσσονταν από τις επαναστατικές διαθέσεις, ο καθένας ζητούσε το «παρόν» και το «καλύτερο μέλλον», ο καθένας όμως είχε τη δική του συνταγή για την επίτευξη αυτού του καλύτερου μέλλοντος, και το μόνο που τους συγκρατούσε όλους σε αυτή την κατάσταση ήταν ο τσαρικός θρόνος. Γι' αυτό μόλις κλονίσθηκε αυτός, ολόκληρη η χώρα εισήλθε στην περίοδο μεγάλων συμφορών και μάλιστα τέτοιων, ώστε εκείνοι, οι οποίοι με τις συνταγές και συμβουλές τους επεδίωκαν το καλύτερο μέλλον για τη Ρωσία ούτε τα ανέμεναν, αλλά ούτε καν σκέφθηκαν. Η θύελλα δοκιμασιών και βίας κατέκλυσε όλη τη χώρα, χωρίς να δείξει έλεος σε κανένα. Αρχίζοντας από τους αριστοκράτες, την τσαρική οικογένεια και άλλα μέλη του τσαρικού οίκου, οι μπολσεβίκοι προχώρησαν στους ευγενείς, κληρικούς και στη συνέχεια έπληξαν φοβερά τους αγρότες με την κατάσχεση της περιουσίας των κουλάκων. Με ένα λόγο όλα αυτά ήταν βία ασκούμενη επί όλο του συνόλου του λαού, και δεν υπήρχε κανείς, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να μην έπεφτε θύμα αυτής της άθειας

εξουσίας.

Έτσι καθώς σκεπτόμαστε για την τύχη της τσαρικής οικογένειας δε μπορούμε να τη ξεχωρίζουμε από την τύχη όλου του λαού μας. Άλλωστε η τσαρική οικογένεια έπεσε θύμα ως και άλλες χιλιάδες οικογένειες. Τα μέτρα καταπίεσης επιβλήθηκαν ανεξαρτήτως ηλικίας, φύλου, κοινωνικής θέσεως. Ενήλικες, παιδιά, άνδρες και γυναίκες, πλούσιοι και φτωχοί, πιστοί και άπιστοι δολοφονούνται από τους άθεους. Και όταν σκεπτόμαστε σήμερα όλους τους νεομάρτυρες της Ρωσίας αντιλαμβανόμαστε ότι αδύνατη τυγχάνει η ονομαστική τους απαρίθμηση, διότι πολλοί εξ αυτών είναι ανώνυμοι. Γνωρίζουμε για το θάνατο της τσαρικής οικογένειας διότι αυτοί οι άνθρωποι κατείχαν μια σπουδαία θέση, ενώ πόσες οικογένειες υπήρχαν, νέοι και νέες, οι οποίοι εκτελέστηκαν, δολοφονήθηκαν, πετάχθηκαν σε ορυχεία και ίσως κανείς δεν πρόκειται να μάθει ποτέ τα ονόματά τους. Αλλά τα ονόματά τους, όπως γνωρίζουμε, είναι γραμμένα στον Κύριο πάνω στους ουρανούς.

Μέχρι σήμερα οι επιστήμονες λογομαχούν για το ρόλο του τελευταίου αυτοκράτορα και την επίδρασή του για την πορεία της Ρωσικής αυτοκρατορίας: εάν κυβερνούσε σωστά ή όχι, μήπως έκανε λάθη. Η Εκκλησία δεν συμμετέχει στις λογομαχίες, δεν κρίνει πολιτικούς ούτε τους κρατικούς παράγοντες. Η Εκκλησία βλέπει τη ζωή του ανθρώπου, πώς οικοδομούσε τις σχέσεις του με τον Θεό και ποιο ήταν το τέλος τους. Βλέπουμε στην πορεία του τελευταίου Ρώσου αυτοκράτορα ότι σταλμένος για τη σφαγή, προσέφερε τη ζωή του ως θυσία για τις αμαρτίες του, για τις αμαρτίες του λαού του και της Πατρίδας μας. Και σήμερα, ο ίδιος, η οικογένειά του, οι πιστοί του υπηρέτες και όλοι, όσοι τον ακολούθησαν στην μαρτυρική οδό, πρεσβεύουν για την αμαρτωλή μας γη, για τον αμαρτωλό μας λαό για να μας ελεήσει ο Κύριος, να μας συγχωρέσει τις αμαρτίες μας και τέλος, για να δει ο λαός μας εκείνο το προσδοκώμενο λαμπρό μέλλον, το οποίο τόσο επιθυμούσε και δεν είδε στις πολλές δεκαετίες της κυριαρχίας της άθεης αξουσίας.

Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία βιώνει αναγέννηση, η αθειά δεν είναι πλέον της μόδας. Έχοντας σχεδόν περάσει στην παρανομία. Και πιστεύουμε ότι αυτό γίνεται με τις πρεσβείες των ανθρώπων, οι οποίοι ταπεινά και αγόγγυστα αντιμετώπισαν τις δοκιμασίες τους και ακολουθώντας τον Χριστό ανέβηκαν στο Γολγοθά, ο καθένας στο δικό του, για να πεθάνουν με την πίστη στο Χριστό και να περάσουν στην άλλη ζωή, όπου σήμερα πρεσβεύουν για μας. Πιστεύουμε ότι με τις πρεσβείες τους η Εκκλησίας μας βιώνει σήμερα την αναγέννησή της, και με τις πρεσβείες τους θα ενισχύεται η αγαπημένη μας Πατρίδα, με τις πρεσβείες τους ο καθένας από μας θα αναγεννηθεί για τους αγώνες, θα μπορέσει να βαδίσει στο δρόμο προς τη Βασιλεία των Ουρανών και να οδηγήσει εκεί στη συνέχεια τα παιδιά και τα εγγόνιά μας».

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος Ιεράρχης συνεχάρη το εκκλησίασμα για τη συμερινή εορτή και ευχήθηκε με τις πρεσβείες των νεομαρτύρων όλοι να συναντηθούν τον Κύριο μας Ιησού Χριστό.

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/55401/>